

Nr. 267/321/P/2022

ORDONANȚĂ
de clasare
11.02.2024

Ilona Panica, procuror din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală;

Examinând actele din dosarul cu numărul de mai sus,

CONSTAT:

La data de 02.07.2024, la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție s-a înregistrat, sub nr. 267/P/2022, plângerea petentului Zărnescu Vasile, care a solicitat efectuarea de cercetări față de magistratul judecător Cristian Dumitru, din cadrul Judecătoriei Sectorului 3 București, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de inducere în eroare a organelor judiciare, prev. de art. 268 alin. 2 din Codul Penal și represiune nedreaptă, prev. de art. 283 alin 2 din Codul Penal, în legătură cu modul de soluționare a dosarului penal nr. 9749/301/2020 având ca obiect cercetarea infracțiunii de negare a holocaustului, prev. de art. 6 alin. 1 din OUG nr. 31/2002.

În concret, prin actul de sesizare Zărnescu Vasile invocă faptul că magistratul judecător Cristian Dumitru a întocmit într-o manieră contrară adevărului sentința penală nr. 62/04.02.2021, prin care a dispus în mod nelegal condamnarea sa, prin aceea că judecătorul a produs și ticluit probe nereale, atribuindu-i petentului, în mod deliberat și fals, calitatea de autor al unor citate, preluate în realitate din alte publicații, respectiv "Prefața lui Faurisson" și "The Hoax of the Twentieth Century".

În baza art. 1 alin. 2, art. 3 alin. 2 din Legea 49/2022, dosarul nr. 267/P/2022 a fost trimis la data de 04.04.2022, pe cale administrativă, Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, unde s-a înregistrat sub nr. 1123/P/2022.

Prin ordonanța nr. 1123/P/2022 din data de 02.07.2024 Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București s-a dispus declinarea competenței în favoarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secției de Urmărire Penală, dată fiind împrejurarea funcționării magistratului judecător Cristian Dumitru în cadrul Curții de Apel București, fiind înregistrat sub nr. 267/321/P/2022.

Față de aspectele semnalate, apreciez că se impune clasarea cauzei pe temeiul inexistenței faptelor, date fiind considerentele în continuare.

Din actele de urmărire penală a rezultat că petentul a fost cercetat și trimis în judecată sub aspectul săvârșirii a 3 infracțiuni de negare a holocaustului, iar prin sentința nr. 62/04.02.2021 emisă de către magistratul judecător Cristian Dumitru în dosarul penal nr. 9749/301/2020 s-a aplicat pedeapsa rezultantă a închisorii de 1 an și o lună, ce a fost amânată pe un termen de supraveghere de 2 ani.

În apel, prin decizia penală nr. 326/31.03.2022 emisă de Curtea de Apel București s-a admis apelul declarat de petent și s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei.

În ceea ce privește încadrarea juridică invocată de către petent, respectiv inducerea în eroare a organelor judiciare, se reține că elementul material al acestei infracțiuni presupune o acțiune de ticluire sau producere de probe false, respectiv prezentarea unor probe false în fața instanței de judecată în vederea acuzării pe nedrept de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală ori al construirii unor scenarii mincinoase în același scop, or, în cauză, prin raportare la situația factuală concretă rezultată din actul de sesizare, aspectele semnalate nu se circumscriu elementelor de tipicitate ale acestei infracțiuni. Argumentele expuse de magistratul judecător în cuprinsul hotărârii judecătorești sunt parte componentă a modului de interpretare a probatoriului existent la dosarul cauzei, nedepășind prerogativele instituite în sarcina sa prin dispozițiile constituționale și procesual penale.

Totodată, acuzațiile prezentate în actul de sesizare vizează aspecte de nelegalitate și netemeinicie a soluției magistratului judecător, împrejurare care, dincolo de nemulțumirile acesteia, trebuie să conducă la relevarea unor fapte care să contureze o rea-credință din partea magistratului judecător în exercitarea atribuțiilor de serviciu. Pentru a se contura vreo vinovăție penală este necesar ca aspectele semnalate să fie susținute de probe solide, certe, care să conducă fără niciun dubiu că magistrații reclamați au urmărit sau acceptat prejudicierea persoanei vătămate cu ocazia soluționării cauzei cu care au fost învestiți. Or, din actele dosarului nu au fost evidențiate astfel de aspecte de natură penală, care să fie susținute de elemente probatorii că magistratul și-ar fi exercitat atribuțiile de serviciu cu rea-credință.

Curtea Constituțională a reținut că ilicitul penal este cea mai gravă formă de încălcare a unor valori sociale, iar consecințele aplicării legii penale sunt dintre cele mai grave. În opinia Curții, comportamentul interzis trebuie impus de către legiuitor chiar prin lege, neputând fi dedus, eventual, din raționamente ale judecătorului, de natură să substituie normele juridice.

Totodată, Curtea a reținut că, în exercitarea competenței de legiferare în materie penală legiuitorul trebuie să țină seama de principiul potrivit căruia incriminarea unei fapte ca infracțiune trebuie să intervină ca ultim resort în protejarea unei valori sociale, ghidându-se după principiul "ultima ratio".

Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția) a arătat că: *„de vreme ce judecătorii pot fi trași la răspundere penală pentru interpretarea unei legi, stabilirea faptelor sau evaluarea probelor, o asemenea răspundere operează doar în cazurile în care există rea-credință și dacă se poate demonstra, neglijență gravă. Judecătorii nu ar trebui trași la răspundere pentru erorile judiciare care nu presupun existența relei-credințe și pentru diferențele de interpretare a dreptului; remediul principal pentru asemenea erori îl reprezintă procedura de contestare, în concluzie: doar eșecurile provocate cu intenție printr-un abuz deliberat sau, dacă se poate demonstra, printr-o neglijență gravă, repetată și serioasă ar trebui să dea naștere acțiunilor disciplinare și sancțiunilor, răspunderii penale sau răspunderii civile”*.

Prin modul în care sunt reglementate aceste proceduri, magistrații care îndeplinesc activitatea de jurisdicție, în cadrul căreia pronunță o anumită soluție, se supun numai legii și reglementărilor în materia respectivă, beneficiind de protecție în fața oricăror ingerințe. Înțelegând astfel, sesizarea penală nu poate fi transformată într-o cale de atac neprevăzută de lege.

În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, magistrații trebuie să aplice legea la anumite situații de fapt date. Această activitate presupune un proces amplu care cuprinde mai multe etape, respectiv de stabilire pe bază de probe a situației de fapt supusă actului de justiție, de interpretare a dispozițiilor legale și, în final, de identificare și aplicare a dispozițiilor legale la cazul concret.

Împrejurarea că soluțiile pronunțate de către magistrați în cadrul atribuțiilor de serviciu sunt nefavorabile unei persoane nu constituie un indiciu care să pună la îndoială modalitatea în care aceștia și-au îndeplinit atribuțiile de serviciu.

În raport de cele expuse, se constată că nu existe fapte sau elemente concrete care să indice existența relei-credințe în desfășurarea activității judiciare, nefiind precizate acțiuni exterioare procesului de interpretare și aplicare a legii de către magistrați, prin care să fi fost încălcate dispozițiile legale ce reglementează activitatea acestora.

Subsecvent lipsei constatării elementelor de tipicitate ale infracțiunii de inducere în eroare a organelor judiciare sau a oricărei infracțiuni de serviciu, nici acuzațiile de săvârșire a infracțiunii de represiune nedreaptă nu se susțin, cea din urmă infracțiune, astfel cum a fost descrisă de către persoana vătămată, fiind indisolubil legată de constatarea încălcării cu rea-credință a unor dispoziții legale de către magistratul judecător.

Sub aspectul condițiilor de fond, în cauză nu a fost începută urmărirea penală *in rem*, fiind evidentă *ab inițio* incidența disp. art. 16 lit. a din Cod proc. pen., asupra aspectelor invocate fiind suficiente doar explicații pur teoretice, fără efectuarea unor acte specifice activității de urmărire penală.

Față de cele ce preced;

În baza disp. art. 315 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală rap. la art. 16 lit. a) din Codul de procedură penală,

DISPUN:

1. **Clasarea cauzei** având ca obiect plângerea formulată de Zărnescu Vasile, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de inducere în eroare a organelor judiciare, prev. de art. 268 alin. 2 din Codul Penal și represiune nedreaptă, prev. de art. 283 alin 2 din Codul Penal, întrucât faptele nu există.
2. Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.
3. Soluția se comunică numitului Zărnescu Vasile, cu mențiunea că are dreptul să formuleze plângere împotriva acesteia în termen de 20 de zile de la comunicare conform disp. art. 339 alin. 4 din C. Proc. Pen., la procurorul șef al Secției de urmărire penală.

PROCUROR,
Ilona Panica

